

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

”Ni är mina vänner”

Äldste David L. Buckner
i de sjuttios kvorum

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s

Frälsarens förkunnelse ”ni är mina vänner” är en tydlig signal om att bygga högre och heligare relationer med alla Guds barn.

I en värld fylld av stridigheter och splittring, där samtal om samhällsbehov har ersatts med dömande och förakt, och vänskap definieras av -ismer och -iter, har jag lärt mig att det finns ett tydligt, enkelt och gudomligt exempel vi kan se till för enighet, kärlek och tillhörighet. Det exemplet är Jesus Kristus. Jag vittnar om att han är den store förenaren.

Vi är hans vänner

I december 1832, när ”tecknen på oroligheter bland nationerna” började bli ”synligare” än vid någon annan tidpunkt sedan kyrkan organiserades, samlades sista dagars heliga ledare i Kirtland i Ohio till en konferens. De bad ”var för sig och högt till Herren om att han skulle uppenbara sin vilja för [dem]”. Som bekräftelse på dessa trofasta medlemmars böner under intensiva svårigheter, tröstade Herren dem genom att vända sig till de heliga tre gånger med två kraftfulla ord: ”mina vänner.”

Jesus Kristus har länge kallat sina trofasta efterföljare för sina vänner. Fjorton gånger använder Frälsaren termenväni Läran och förbunden för att beskriva en helig och dyrbar relation. Jag talar inte om ordet vänsom världen definierar det – kopplat till följare på sociala medier eller ”gillamarkeringar”. Det kan inte inrymmas i en hashtag eller antal följare på Instagram eller X.

Jag erkänner att jag minns ångestladdade samtal i tonåren när jag hörde de smärtsamma orden ”Kan vi bara vara vänner?” eller ”Vi kan

just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one

väl bara vara i vänskapszonen?” Ingenstans i de heliga skrifterna hör vi honom säga: ”Ni är bara mina vänner.” Som Jesus själv sa: ”Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner.” Och ”ni är de som min Fader har gett mig. Ni är mina vänner.”

Känslan är tydlig: Frälsaren känner oss var och en och vakar över oss. Detta vakande är inte trivialt eller obetydligt. Snarare är det upphöjande, upplyftande och evigt. Jag ser Frälsarens förkunnelse ”ni är mina vänner” som en tydlig signal om att bygga högre och heligare relationer med alla Guds barn ”så att vi kan bli ett”. Vi gör det när vi samlas och söker både möjligheter att enas och en känsla av tillhörighet för alla.

Vi är ett i honom

Frälsaren visade det här på ett vackert sätt när han sa ”kom och följ mig”. Han använde sig av gåvorna och egenskaperna hos en varierad grupp efterföljare för att kalla sina apostlar. Han kallade fiskare, seloter, bröder kända för sina åsklika personligheter och till och med en tullindrivare. Deras tro på Frälsaren och deras önskan att komma till honom enade dem. De fäste blicken på honom, såg Gud genom honom och ”lämnade [genast] näten och följde honom”.

Även jag har sett hur vi genom att bygga högre och heligare relationer kommer samman som ett. Min fru Jennifer och jag hade förmånen att fostra våra fem barn i New York City. Där, i den livliga storstaden, byggde vi dyrbara och heliga relationer till grannar, skolkamrater, affärsbekanta, religiösa ledare och andra heliga.

I maj 2020, när världen brottades med spridningen av en global pandemi, träffades medlemmarna i New York City Commission of Religious Leaders virtuellt i ett plötsligt samman kallat möte. Det fanns ingen dagordning. Inga speciella gäster. Bara en begäran om att träffas och diskutera de utmaningar vi alla stod inför som religiösa ledare. Centers for Disease Control hade just rapporterat att vår stad var epicentrum för covid-19-pandemin i USA. Det betydde att vi inte längre fick samlas. Vi fick inte komma samman längre.

För dessa religiösa ledare var det ett förödande slag att ta bort det personliga tjänandet, församlingens sammankomster och den veckovisa gudsdyrkan. Vår lilla grupp – som bestod av en kardinal, en kyrkoherde, en rabbin, en imam, en pastor, en präst och en äldste – lyssnade på,

another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our "shovels" and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, "Be one; and if ye are not one ye are not mine."

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to "be one." He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don't need each other. But because you don't do what I do and I don't do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary's plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of "becoming one" is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that "the essence of truly belonging is to be one with Christ."

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words "you are welcome." When food was served, our host would announce, "You are invited." These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We

tröstade och stöttade varandra. I stället för att fokusera på våra olikheter såg vi vad vi hade gemensamt. Vi talade om möjligheter och sedan sannolikheter. Vi samlades och svarade på frågor om tro och framtiden. Och sedan bad vi. Som vi bad.

I en mångskiftande stad full av komplexitet och kolliderande kulturer, såg vi våra menings-skiljaktigheter försvinna när vi kom samman som vänner med en röst, ett syfte och en bön.

Vi tittade inte längre på varandra tvärs över bordet, utan mot himlen med varandra. Vi lämnade varje möte mer enade och redo att plocka upp våra "spadar" och börja arbeta. Samarbetet som följde och det tjänande som gavs till tusentals New York-bor lärde mig att i en värld som kantas av splittring, avstånd och frigörelse, finns det alltid mycket mer som förenar oss än som skiljer oss åt. Frälsaren vädjade: "Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina."

Bröder och systrar, vi måste sluta leta efter anledningar till splittring och i stället söka efter möjligheter att "vara ett." Han har välsignat oss med unika gåvor och egenskaper som inbjuder till att lära av varandra och till personlig utveckling. Jag sa ofta till mina universitetsstudenter att om jag gör det ni gör och ni gör det jag gör, behöver vi inte varandra. Men eftersom ni inte gör det jag gör och jag inte gör det ni gör, behöver vi faktiskt varandra. Och det behovet för oss samman. Att söndra och segra är motståndarens plan för att förstöra vänskapsband, familjer och tro. Det är Frälsaren som förenar.

Vi tillhör honom

En av de utlovade välsignelserna av att "bli ett" är en mäktig känsla av samhörighet. Äldste Quentin L. Cook lärde att "kärnan i sann samhörighet är att vara ett med Kristus".

När jag och min familj nyligen besökte det västafrikanska landet Ghana blev jag förtjust i en lokal sedvänja. När vi kom till en kyrka eller ett hem hälsades vi välkomna med orden "ni är välkomna". När maten serverades brukade vår värd säga: "Ni är inbjudna." Dessa enkla hälsningar framfördes med syfte och avsiktligt. Ni är välkomna. Ni är inbjudna.

Vi sätter liknande heliga tillkännagivanden på dörrarna till vårt möteshus. Men skylten "Besökare välkomna" räcker inte. Välkomnar vi alla som kommer in genom dörrarna med värme? Bröder och systrar, det räcker inte att bara sitta

must heed the Savior's call to build higher and holier relationships with all of God's children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn't make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: "The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone."

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging." To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Sav-

i kyrkbänkarna. Vi måste hörsamma Frälsarens uppmaning att bygga högre och heligare relationer med alla Guds barn. Vi måste leva efter vårt tro! Min far påminde mig ofta om att man inte blir en god kristen enbart genom att sitta i kyrkbänken på söndagarna, lika lite som man blir en bil av att sova i ett garage.

Vi måste leva vårt liv så att världen inte ser oss utan ser honom genom oss. Detta sker inte bara på söndagar. Det sker i mataffären, vid benstationen, på mötet i skolan, på grannträffen – alla platser där döpta och odöpta medlemmar i vår familj arbetar och bor.

Jag tillber Gud på söndagar som en påminnelse om att vi behöver varandra och tillsammans behöver Herren. Våra unika gåvor och talanger som särskiljer oss i en sekulariserad värld förenar oss på en helig plats. Frälsaren har uppmanat oss att hjälpa varandra, lyfta varandra och bygga upp varandra. Det var det han gjorde när han botade kvinnan med blödningar, renade den spetälske som vädjade om hans barmhärtighet, gav råd till den unge fursten som frågade vad mer han kunde göra, älskade Nikodemus som visste men vacklade i sin tro och satt med kvinnan vid brunnen som inte följde dåtidens seder men för vilken han förkunnade sin messianska kallelse. För mig är detta kyrkan – en plats för att samlas och för återhämtning, läkedom och omfokusering. Som president Russell M. Nelson har lärt: "Evangeliets nät är det största nätet i världen. Gud har inbjudit alla att komma till honom ... Det finns rum för alla."

Några av er har kanske upplevt saker som får er att känna att ni inte hör hemma. Frälsarens budskap till er och mig är detsamma: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila." Jesu Kristi evangelium är den perfekta platsen för oss. Att komma till kyrkan erbjuder hopp om bättre tider, löftet att du inte är ensam och en familj som behöver oss lika mycket som vi behöver dem. Äldste D. Todd Christofferson försäkrar: "Att vara ett med Fadern, Sonen och den Helige Anden är utan tvekan den yttersta formen av samhörighet." Till alla som har avlägsnat sig och söker en möjlighet att återvända ger jag en evig sanning och uppmaning: Ni hör hemma här. Kom tillbaka. Det är dags.

I en stridslysten och splittrad värld vittnar jag om att Frälsaren Jesus Kristus är den som enar. Jag vill uppmana var och en av oss att vara

ior's invitation to "be one" and to boldly declare,
as He did, "Ye are my friends." In the sacred name
of Jesus Christ, amen.

värdiga Frälsarens inbjudan att "vara ett" och att
djärvt förkunna, som han gjorde: "Ni är mina
vänner." I Jesu Kristi heliga namn, amen.